

INLEDNING

Aborträtten skriven i sten

JAG HAR ALDRIG gjort en abort. Aldrig kissat på en plastbit och fått ett oförsonligt plustecken i handen, aldrig bokat en tid, aldrig svalt "tre tablett Mifegyne som en engångsdos" följt av en tablett Misoprostol 36–48 timmar senare. Men skulle en sådan procedur bli aktuell är det enda jag möjligen kommer att behöva hantera kramper, blödningar och illamående liksom eventuella känslor av lättnad, tvivel eller sorg.

Ingenting annat. Inte ångesten över dyra pengar jag inte har, inga resor till Danmark eller Norge, inget socialt stigma, inte min hälsa, fertilitet eller liv. För Sverige har, som organisationen International Planned Parenthood Federation uttrycker det i en europeisk kartläggning, en "mycket bra och välfungerande abortlag".

Visst skulle köerna kunna kortas, visst skulle barnmorskor i större utsträckning kunna få hantera tidiga ingrepp och visst är det tyvärr så att utländska kvinnor får betala sina aborter själva. Men ändå, Sverige har en mycket bra abortlagstiftning och kommer att fortsätta ha det.

För utan att glömma kampen som föregick svenska kvinnors makt över reproduktionen, så tror jag inte att vi behöver vara oroliga. Oavsett hur många motioner enskilda ledamöter från kristdemokraterna skriver för att beskära vårt självbestämmande, oavsett de manliga aktiver som i tid och otid bjuds in till debattprogram för att med stirrig blick skrika om folkmord på foster, så är jag inte rädd.

VI HAR LÄMNAT stålalgarnas era för alltid, men trettio mil från Sveriges gräns håller Litauens kvinnor andan inför ett möjligt abortförbud. Arbetaren har varit där, och på sidorna 10–15 kan du läsa om försöken att avskaffa kvinnors rättigheter i vår del av världen.

KRISTINA LINDQUIST
Reporter